

El misteri del cinema es desvetlla a Binissalem

Valentí Valenciano

La llum de la sala s'esmoreeix. Aleshores, mecànicament, una remor de moviments de butaques substitueix les veus humanes. La fosca comença a tapiar els ulls. En un breu espai de temps la sala resta en silenci. Està expectant. Una tosina s'escapa a un diminut espectador. El seu veí, el del costat de la dreta, amb una colzada amigable, l'obliga a concentrar-se. El silenci es converteix en sepulcral. Atuidor. El projector enfoca la pantalla. Aquesta ofereix un blanc virginal, impol·lut, sense cap fissura. Els infants contenen la respiració. Estrenyen els llavis. Les dents les mantenen tenses. La mirada fixa en el blanc calcinós persistent. Encara no passa res. L'auditori pressent que el misteri del cinema està a punt de desvetllar-se. A la part del darrera, allà al fons, es propala algun comentari, baix-baix. Dos jovençans, que van a la mateixa classe, i festegen d'amagatotis, aprofiten per donar-se la mà. El frec dels dits, suau, llaminós posa en tensió els enamorats, que miren amb obsessió la pantalla, mentre una calor inesperada i desconeguda, a llambregades, els recorre tot el cos. Es congratulen amb aquesta meravella de la vida. La pantalla continua lletosa. Algun penjat, de les butaques del mig, comença a dir una bajanada a viva veu. Respon l'eco amb les rialletes d'aquell entorn. De sobte, tota la sala vibra. Criden. Boten. Gesticulen. Aplaudeixen. El moviment de les cames frega la butaca del davant, i un soroll estrident, amarat, s'incorpora. Els més petits mamballeten. Algun dels presents no pot contenir l'emoció i emet paraules intel·ligibles. El títol de la pel·lícula ja és a la pantalla. Surten les lletres. Les dels actors principals. Tot seguit, l'energia desaforada de la sala s'aquieta, s'aplaca, fins ablanir-se definitivament. Aleshores, el film s'inicia amb els seus arguments emotius.

CINEMA DE BINISSALEM. FEBRER 95

